

Σχόλιο του Γραφείου Τύπου για τις δηλώσεις του Σταύρου Θεοδωράκη

Οι «βαστάζοι» του καπιταλισμού θέτουν αιτήματα (για τα αφεντικά τους)

Δεν θα γίνει τώρα γνωστό ότι το «Ποτάμι» είναι εχθρικό απέναντι σε οποιαδήποτε εργατική διεκδίκηση, ότι υπηρετεί συνειδητά και πιστά τα επιχειρηματικά συμφέροντα, ειδικά των καναλαρχών (μια «κακή» λέξη, που δεν θα βρείτε ποτέ σε ανακοίνωση του κόμματος), ή ότι στέκεται με τον πιο απαράδεκτο και ελιτίστικο τρόπο απέναντι στην κοινωνία που υποτίθεται, θέλει να αλλάξει.

Οι τελευταίες δηλώσεις του απόλυτου αρχηγού του, Σταύρου Θεοδωράκη, ειδικά για τους εμπόρους και τους ελεύθερους επαγγελματίες, μαρτυρούν καθαρά ότι το Ποτάμι, είναι «και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ», αλλά πάντα και πάνω από όλα, με τα αφεντικά.

Ενώ λοιπόν ο κ. Θεοδωράκης είπε ότι αυτή τη φορά πρέπει να τηρήσουμε το μνημόνιο πιστά και μέχρι τέλους, θυμήθηκε να προσθέσει κάπου ανάμεσα στις προτάσεις του την «κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος». Λίγο πιο μετά βέβαια, ζήτησε να προχωρήσουν άμεσα όλες οι αποκρατικοποιήσεις γιατί «έτσι θα βρούνε δουλειά χιλιάδες άνεργοι».

Τι θέλει το «Ποτάμι» και οι πολιτικοί του συνοδοιπόροι; Μα φυσικά την πλήρη απαλλαγή των μεγάλων επιχειρήσεων από κάθε φορολογία και τις «ασπιρίνες» στην παραγωγική βάση, με τις γνωστές και αποτυχημένες συνταγές των «επιχειρηματικών ευκαιριών για μεμονωμένους παραγωγούς και επαγγελματίες». Όσο για τη μείωση της ανεργίας, αν δεν ήταν υποβολιμαίες, οι προτάσεις του θα ήταν αστείες. Εκτός αν πιστεύει κανείς ότι οι επιχειρηματίες που λυμαίνονται τη δημόσια περιουσία, δημιουργούν θέσεις εργασίας και όχι θέσεις που στην καλύτερη περίπτωση διαμοιράζουν τη φτώχεια, απολαμβάνοντας βασιλικές ελαφρύνσεις και διευκολύνσεις. Ο κ. Θεοδωράκης θέλει επίσης διατήρηση του ΕΝΦΙΑ, αρκεί αυτός να «πηγαίνει στους Δήμους», λες και αν πηγαίνει στους Δήμους, θα πάψει να είναι ένας ληστρικός φόρος. Παρεπιμπτόντως, αυτή είναι μια απαίτηση της τρόικας ώστε να εξαιρεθεί κάθε επιχορήγηση από τον κρατικό προϋπολογισμό προς τους ΟΤΑ.

Το «Ποτάμι» προσπαθεί φιλότιμα να γίνει ο εκφραστής της πολιτικής των μνημονίων. Αυτό

που γνωρίζουν όμως οι μικρομεσαίοι, οι άνθρωποι που δουλεύουν με «μπλοκάκι» σε κάθε είδους δουλειά, τα μικρομάγαζα και οι οικογενειακές επιχειρήσεις, είναι ότι είναι πλέον υπό αμφισβήτηση και αίρεση ακόμα και τα στοιχειώδη, όπως η υγειονομική κάλυψή τους. Επίσης, οι εργαζόμενοι γνωρίζουν ότι όλο και συχνότερα καλούνται να σηκώσουν το βάρος των επιχειρήσεων που τα αφεντικά εγκαταλείπουν ή πτωχεύουν, αφήνοντας πίσω τους χρέη σε υπαλλήλους, ταμεία, δημόσιο, για τα οποία οι μνημονιακές νομοθεσίες τους καλύπτουν.

Οι απλώς «αντιμνημονιακές» απαντήσεις στους θιασώτες και εραστές των μνημονίων, μένουν από καύσιμα. Το μνημόνιο δεν είναι απλά μια «κακή στιγμή» που είναι «διαχειρίσιμη με καλύτερους όρους», εντός της ΕΕ και του ευρώ. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να λειτουργήσει τη δεδομένη στιγμή ο καπιταλισμός και η μοναδική «γιατρεία» που παίρνει είναι η πλήρης κατάργησή του μνημονίου, μαζί με την ανατροπή των πολιτικών που το δημιουργούν, με αγώνα για τη δημιουργία μιας άλλης κοινωνίας, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι της.